

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 19Co/76/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3118200631
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 01. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Viera Škultétyová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2020:3118200631.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Viery Škultétyovej a sudcov JUDr. Beáty Čupkovej a JUDr. Radoslava Svitanu, PhD. v spore žalobcu R. M., M., so sídlom W. XX, Z. - W.F. M. W., IČO: XX XXX XXX, zastúpeného V. V.T., advokátom, so sídlom W. XX, B. XXX, Z., proti žalovanému O. B., narodenému dňa XX.XX.XXXX, bytom O. XXXX/X, G., zastúpeného V. O. H., advokátom, so sídlom V. X, G., o zaplatenie 3.509,55 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu a žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín zo dňa 3. októbra 2018, č. k. 23Csp/8/2018-65, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej časti výroku I. p o t v r d z u j e .

Vo výroku II. rozsudok súdu prvej inštancie m e n í tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi 621,55 eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobca m á proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Súd prvej inštancie svojim rozsudkom žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.888,- eur spolu s 5,05% úrokom z omeškania ročne zo sumy 78,- eur od 31.03.2015 do zaplatenia (výrok I.), vo zvyšnej časti súd žalobu zamietol (výrok II.), žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania proti žalovanému v rozsahu 64 % (výrok III.).

2. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že dňa 23.07.2014 uzatvoril právny predchodca žalobcu spoločnosť H. J. K., a.s. ako veriteľ so žalovaným ako dlžníkom úverovú zmluvu, na základe ktorej veriteľ poskytol dlžníkovi úver vo výške 4.000,- eur. Žalovaný ako dlžník sa zaviazal predmetný úver splácať v pravidelných 60 mesačných splátkach vo výške 116,17 eur splatných vždy k 20. dňu v mesiaci ako vyplýva z čl. 6.2 Zmluvných podmienok. Splatnosť prvej splátky nastala dňa 20.08.2014. V zmluve bol uvedený termín konečnej splatnosti ako 7/2019 (mesiac a rok). Ako vyplýva z platobnej histórie, žalovaný ako dlžník uhradil na úver sumu 1.112,- eur. Predchodca žalobcu upozornil listom zo dňa 27.01.2015 žalovaného na možnosť vyhlásenia okamžitej splatnosti, z dôvodu nedoplatku na splátkach, z dôvodu neuhradenia splátky splatnej 11/2014. Uvedené upozornenie si žalovaný prevzal dňa 04.02.2015. Listom oznámení okamžitej splatnosti mal žalobca vyhlásiť okamžitú splatnosť dlhu. Žalobca však nepreukázal odoslanie tohto listu a preto ani nepreukázal, žeby sa tento právny úkon dostal do dispozičnej sféry žalovaného, vyhlásenie k okamžitej splatnosti úveru tak nemohlo mať právne účinky. Žalovaný tak bol povinný plniť úver i naďalej v dojednanej dobe splatnosti jednotlivých splátok. Oznámením o postúpení pohľadávky zo dňa 23.11.2017, oznámil predchodca žalobcu žalovanému postúpenie pohľadávky voči žalovanému z predmetnej zmluvy na žalobcu, v dôsledku tohto postúpenia prešlo právo požadovať úhradu pohľadávky na žalobcu podľa § 524 ods. 1 a 2 OZ. Pri tomto postúpení bol dodržaný § 92 ods. 8 zákona o bankách, keďže žalovaný bol s istotou

v omeškaní s úhradou jednotlivých splátok najneskôr od 24.02.2016, kedy vykonal poslednú úhradu a k postúpeniu došlo až 23.04.2018, t. j. po uplynutí viac ako 90 dní. Zároveň bol žalovaný aj vyzvaný na úhradu dlhu pri najmenšom tým, že 15.03.2018 mu bola doručená žaloba, ktorá vo svojom petite vyzvu na úhradu sumy obsahuje.

3. Súd prvej inštancie uzavrel, že predmetná úverová zmluva je zároveň zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 1 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z. z., nakoľko bola uzavretá medzi predchodcom žalobcu, ktorý peňažné prostriedky poskytuje v rámci svojej podnikateľskej činnosti a žalovaným - spotrebiteľom, ktorá pri uzatváraní zmluvy nekonala v rámci svojej podnikateľskej či obchodnej činnosti. Súd prvej inštancie mal za to, že zmluva neobsahuje údaje o termíne konečnej splatnosti podľa § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z. Uvedenie údajov mesiaca a roka nie je dostatočné. Takýto údaj má byť uvedený konkrétnym dátumom konečnej splatnosti úveru, teda dňom, mesiacom a rokom. Nie je postačujúce, že si dlžník - spotrebiteľ dokáže uvedený termín odvodiť od iných v zmluve uvedených údajov, a to ešte za situácie, že mu dodávateľ predkladá na uzatvorenie návrh zmluvy, ktorý sám pripravil vo formulárovej podobe, pričom súčasťou návrhu sú častokrát aj všeobecné podmienky, ktoré sú rozsiahle a uvedené malým, pre priemerného spotrebiteľa ťažko čitateľným písmom. Ak zákonodarcu určil, že zmluva o spotrebiteľskom úvere má pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti obsahovať isté náležitosti (medzi nimi aj termín konečnej splatnosti úveru), je úlohou dodávateľa tieto údaje vo svojom návrhu zmluvy jasne a zrozumiteľne uviesť tak, aby sa ich mohol spotrebiteľ priamo z návrhu dozvedieť bez toho, aby si ich musel odvodzovať od iných údajov, často skrytých v neprehľadnej zmätli zmluvných podmienok. Nakoľko predmetná zmluva o úvere neobsahuje údaje v zmysle ustanovenia § 9 ods. 2 písm. f) zákona č. 129/2010 Z. z., považuje sa úver v zmysle ustanovenia § 11 ods. 1 písm. a) zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu vzniku zmluvného vzťahu, za bezúročný a bez poplatkov (rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/22/2018 a sp. zn. 27Co/310/2017).

4. V uvedenom prípade tak bol žalovaný povinný uhrádzať splátky splatné do 20.06.2017 vrátane, nakoľko uhradením poslednej splátky splatnej dňa 20.06.2017 vo výške iba 50,22 eur, by bola uhradená celá poskytnutá istina. Vzhľadom na to, že je úver bezúročný a bez poplatkov, mal žalobca nárok iba na zaplatenie nevrátenej časti poskytnutej istiny, t. j. sumy 2.888,- eur (suma poskytnutej istiny 4.000,- eur mínus suma úhrad 1.112,- eur). Teda žalobcovi priznal sumu istiny vo výške 2.888,- eur a v prevyšujúcej časti požadovanej sumy žalobu zamietol. Úrok z omeškania žiadal žalobca od 31.03.2015 v sadzbe 5,05 % ročne zo sumy 78,- eur. Ku dňu 31.03.2015 boli splatné splátky za obdobie 8/2014 - 3/2015 v celkovej výške 929,36 eur (8 x 116,17), pričom k tomu dňu žalobca uhradil len sumu 580,- eur, teda žalovaný bol so sumou 78,- eur v omeškaní, nakoľko úhrady nepokryli celú dlžnú istinu. Následne sa stali splatné splátky splatné až do 20.06.2017, avšak ďalšie úhrady žalovaného vykonané dňa 27.04.2015 v sume 200,- eur, dňa 11.05.2015 v sume 116,- eur dňa 15.06.2015 v sume 116,- eur, dňa 19.01.2016 v sume 50,- eur a dňa 24.02.2016 v sume 50,- eur, nestačili pokryť dlžnú sumu istiny takým spôsobom, že by bol žalovaný v omeškaní s nižšou sumou ako 78,- eur, z uvedeného dôvodu súd žalobcovi priznal 5,05 % úrok z omeškania zo sumy 78,- eur od 31.03.2015 do zaplatenia. Právne svoje rozhodnutie odôvodnil ust. § 497 Obchodného zákonníka, § 524 ods. 1, ods. 2, § 53 ods. 9, § 565, § 45 ods. 1, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 92 ods. 8 zákona o bankách, § 1 ods. 2, § 2 písm. a), písm. b), § 9 ods. 2 písm. f), § 11 ods. 1 písm. a) zák. č. 129/2010 Z. z., o trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, ods. 2 CSP.

5. Proti tomuto rozsudku v zákonnej lehote podali odvolanie žalobca a žalovaný.

6. Žalobca sa podaným odvolaním domáhal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalovanému uloží povinnosť zaplatiť mu sumu 621,55 eur s úrokom z omeškania vo výške 5,05 % zo sumy 3.431,55 eur od 31.03.2015 do zaplatenia a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku a náhradu trov konania v celom rozsahu. Uplatnil odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP. Za nesprávny považoval záver súdu prvej inštancie, že úver je nutné považovať za bezúročný a bez poplatkov z dôvodu neuvedenia termínu konečnej splatnosti úveru. Termín konečnej splatnosti úveru uvedený v úverovej zmluve „07/2019“ je dostatočne určitý a zrozumiteľný v súlade s právnymi predpismi. Odkázal na Vyhlášku MF SR č. 620/2007 Z. z., ktorou sa ustanovuje vzor formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, konkrétne z jej prílohy v časti vysvetliviek 2C vyplýva: „Ak z predchádzajúcich údajov o počte a termínoch splátok ponúkaného spotrebiteľského úveru nie je zrejmé konečná splatnosť ponúkaného úveru, uvádza sa, do akého obdobia

musí byť ponúkaný spotrebiteľský úver splatený. Uvádza sa buď konkrétny dátum, alebo dĺžka obdobia v dňoch, týždňoch, mesiacoch alebo rokoch, na ktoré je ponúkaný spotrebiteľský úver poskytovaný“. Splatnosť jednotlivých úverových splátok bola podľa čl. 6, bod 6.1., 6.2. a 6.3. zmluvných podmienok úverovej zmluvy stranami dohodnutá k 20. dňu v mesiaci, so splatnosťou prvej mesačnej splátky 20. dňa v mesiaci nasledujúceho po mesiaci, v ktorom došlo k uzavretiu úverovej zmluvy. Zmluva bola uzavretá dňa 23.07.2014, splatnosť prvej úverovej splátky tak nastala 20.08.2014, doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere pri počte 60 mesačných splátok by tak za riadneho plnenia nastala dňa 20.07.2019. Žalovaný ako spotrebiteľ mal možnosť bez ťažkosti a s istotou identifikovať dátumy a termíny splatnosti všetkých splátok za účelom splnenia povinnosti vyplývajúcej mu z úverovej zmluvy. Termín konečnej splatnosti uvedený ako 7/2019 bez akýchkoľvek pochybností, aj právne nevzdelanému priemernému spotrebiteľovi poskytuje relevantnú informáciu o tom, že úver bude musieť splácať do júla 2019, v spojení s dojednaním splatnosti splátok k 20. dňu v mesiaci, je termín konečnej splatnosti úveru, stanovený bez potreby použitia akýchkoľvek zložitých matematických operácií. Poukázal na čl. 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48 a jej výklad, ktorý vykonal Súdny dvor EÚ tak, že ustanovenia uvedeného článku sú splnené, ak podmienky úverovej zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkosti a s istotou identifikovať dátum týchto splátok. Z rozhodnutia Súdneho dvora EÚ C-42/2015 možno vyvodiť tiež záver, že iba porušenie povinnosti veriteľa podstatným spôsobom, môže byť sankcionované zánikom nároku veriteľa na úroky a poplatky. Poukázal i na rozhodnutia Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 12Co/284/2017, sp. zn. 15Co/225/2017, sp. zn. 16Co/105/2017 a rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-565/12 zo dňa 27.03.2014, podľa ktorého tvrdošť sankcií pre veriteľa musí byť primeraná závažnosti jeho porušenia, ako i na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ C-348/2014 zo dňa 09.07.2015, podľa ktorého čl. 4 Smernice č. 87/102/EHS zo dňa 22.12.1986 sa vyžaduje, aby dlžník pri uzavretí zmluvy o úvere poznal všetky okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na rozsah jeho záväzku. Ak nebude v zmluve uvedená náležitosť, ktorá nemôže mať vplyv na schopnosť dlžníka posúdiť rozsah jeho záväzku, nebude spravidla v zásade sankcia bezúročnosti a bezpoplatkovosti primeraná. Ďalej uviedol, že v žalobe uplatnil úroky z omeškania od zosplatnenia úveru z celej žalovanej zmluvy a pokiaľ súd prvej inštancie rozhodol o úrokoch z omeškania iba zo sumy 78,- eur, je jeho rozhodnutie nepreskúmateľné.

7. Žalovaný sa podaným odvolaním domáhal, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zmenil v časti splatnosti priznanej sumy 2.888,- eur v pravidelných mesačných splátkach po 100,- eur, vždy do 25. dňa v mesiaci. Svoje odvolanie odôvodnil tým, že je v súčasnosti dlhodobopráceschopný a pre svoj zlý zdravotný stav nie je schopný zarobiť takúto sumu v pracovnom pomere. Žiadal i žalobcu o možnosť takéhoto splácania ihneď po doručení rozsudku, žalobca sa k jeho žiadosti nevyjadril.

8. Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k podanému odvolaniu žalobcu uviedol, že zákon o spotrebiteľských úveroch v čase uzavretia predmetnej zmluvy vyžadoval uvedenie termínu konečnej splatnosti úveru v zmluvách o spotrebiteľských úveroch, preto mal žalobca zakomponovať termín konečnej splatnosti úveru do predmetnej zmluvy, v opačnom prípade sa vystavoval riziku, že poskytnutý úver bude považovaný za bezúročný a bezpoplatkový. V zmluve je termín konečnej splatnosti uvedený iba údajom mesiaca a roku, čo zákon nepovažuje za dostatočné, a preto je potrebné považovať predmetný úver za bezúročný a bez poplatkov. Poukázal na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15 a zdôraznil, že v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený a ani eurokonformný výklad zákona nie je absolútny, preto nemôže nahradiť výslovne znenie zákona, lebo by sa jednalo o výklad contra légem. V zásade platí zákaz horizontálneho priameho účinku spočívajúci v tom, že žiadne ustanovenie smernice zaručujúce jednotlivcovi práva alebo ukladajúce povinnosti ako také, sa nemôže použiť v rámci sporu, v ktorom stoja proti sebe výhradne jednotlivci. Tvrdenie žalobcu, že si uplatnil v žalobe úrok z omeškania od zosplatnenia úveru z celej žalovanej sumy, nie je pravdivé, nakoľko v konaní došlo k čiastočnému späťvzatiu žaloby, kde v petite odvodzoval žalobca úrok iba zo sumy 78,- eur. Z tohto dôvodu bol postup súdu správny a zákonný a námietky žalobcu naň za neopodstatnené.

9. Ďalšie vyjadrenia k veci podané neboli.

10. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné v napadnutej časti výroku I. potvrdiť ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP a vo výroku II. zmeniť podľa § 388 CSP.

11. Rozsudok súdu prvej inštancie nebol stranami sporu spochybnený v časti výroku I., ktorým bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.888,- eur. V tomto rozsahu rozsudok súdu prvej inštancie nadobudol právoplatnosť a odvolací súd sa ho nedotýkal.

12. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na závere o bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru, vyplývajúceho z predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá neobsahovala povinné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere stanovené v § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z., a to údaj o termíne konečnej splatnosti úveru. Mal za to, že termín konečnej splatnosti úveru uvedený v danej veci mesiacom a rokom nie je dostatočný a má byť uvedený konkrétnym dátumom, teda dňom, mesiacom a rokom. Vyslovil názor, že je nepostačujúce, aby si dlžník - spotrebiteľ termín konečnej splatnosti úveru odvodzoval od iných v zmluve uvedených údajov. Navyiac, keď zmluva je vo formulárovej podobe a súčasťou sú častokrát aj všeobecné podmienky, ktoré sú rozsiahle a uvedené malým písmom pre spotrebiteľa ťažko čitateľným.

13. Je nesporné, že zásadný význam v ochrane spotrebiteľa v zmluvných vzťahoch má dostatočné množstvo informácií o podmienkach úveru, nákladoch a záväzkoch, ktoré z neho vyplývajú. Len v prípade dostatočného množstva informácií, má možnosť spotrebiteľ ponuky na trhu porovnať. Podstatné náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere sú potom vymedzené v ust. § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z. z. Pokiaľ povinnosti vymedzené zákonom nie sú dodržané, dôsledky porušenia týchto povinností upravuje ust. § 11 zák. č. 129/2010 Z. z. s tým, že pokiaľ zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, čo predstavuje určitý postih - sankciu pre dodávateľa, ktorý zákonom predpísané náležitosti v zmluve neuvedie.

14. Zákon č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia úverovej zmluvy stanovil (okrem iného), že zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka, musí okrem iného obsahovať aj dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (§ 9 ods. 2 písm. f)). Pre prípad absencie týchto náležitostí zákon stanovil, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov (§ 11 ods. 1 písm. b)).

15. V danej veci zmluva o spotrebiteľskom úvere zo dňa 23.07.2014 obsahuje jasne, zrozumiteľne a zreteľne v orámovanej časti v bode III. údaj nielen o počte splátok (60), výške splátok, ale i termín prvej splátky dňa 20.08.2014, termíny ďalších splátok splatných vždy 20. dňa v mesiaci, ako i termín konečnej splatnosti (mesiac/rok): 07/2019. Je preto nesporné možné uzavrieť, že termín konečnej splatnosti úveru bol účastníkmi zmluvy v spotrebiteľskej zmluve (nie vo všeobecných zmluvných podmienkach, ani dodatočne, ani malým ťažko čitateľným písmom) dojednaný na konkrétny deň, mesiac a rok - 20.07.2019. Žalovaný pri zisťovaní informácie o termíne konečnej splatnosti úveru, nemusel tento údaj odvodzovať od iných údajov, prípadne zo všeobecných zmluvných podmienok, nebol uvedený malým, ťažko čitateľným písmom, ani nebol dodávateľom spotrebiteľovi oznamovaný dodatočne a nebol na jeho zistenie potrebný ani potrebný žiaden matematický výpočet.

16. Z tohto dôvodu odvolací súd považuje záver súdu prvej inštancie, že predmetný úver je s poukazom na ust. § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z. z. v spojení s ust. § 11 ods. 1 písm. a) tohto zákona za bezúročný a bez poplatkov za nesprávny.

17. Z týchto dôvodov, odvolací súd nepovažoval poskytnutý spotrebiteľský úver za bezúročný a bez poplatkov, nárok žalobcu i v časti o zaplatenie 621,55 eur bol dôvodný, a preto výrok II. rozsudku súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe o zaplatenie 621,55 eur vyhovel.

18. K ďalšej námietke žalobcu v podanom odvolaní týkajúcej sa úroku z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 3.509,55 eur od 31.03.2015 do zaplatenia, ktorému návrhu nebolo vyhovené, odvolací súd udáva, že podaním žalobcu doručeným súdu prvej inštancie dňa 06.02.2018, žalobca jednak vzal svoju žalobu v časti o zaplatenie 12,- eur späť a súčasne upravil žalobný petit tak, že sa domáha zaplatenia sumy 3.509,55 eur a úroku z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 78,- eur od 31.03.2015 do zaplatenia a náhrady trov konania. Vzhľadom ku skutočnosti, že k čiastočnému späťvzatiu a následnej úprave žalobného petitu došlo ešte pred doručením žaloby žalovanému, súd prvej inštancie správne procesne

postupoval, keď konal o zvyšku nároku (po späťvzatej časti) bez rozhodovania o zastavení konania v tejto časti (§ 145 ods. 3 CSP).

19. Z tohto dôvodu odvolací súd časť výroku I., ktorým žalobcovi bol priznaný úrok z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 78,- eur od 31.03.2015 do zaplatenia ako vecne správny potvrdil s tým, že odkazuje na odôvodnenie súdu prvej inštancie v bode 35, v ktorom svoj procesný postup, skutkové zistenia i právne posúdenie nároku žalobcu na zaplatenie sumy 78,- eur správne posúdil. Nie je preto možné prijať záver o nepreskúmateľnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie v tejto časti .

20. Odvolanie žalovaného smerovalo výlučne proti výroku I. rozhodnutia súdu prvej inštancie v časti splatnosti peňažného plnenia. Domáhal sa zmeny výroku I. v časti jeho splatnosti tak, že mu bude povolené zaplatenie žalovanej sumy v splátkach po 100,- eur mesačne, vždy do 25. dňa v mesiaci z dôvodu jeho nepriaznivého zdravotného stavu a dlhodobej práceneschopnosti. Žalovaný k podanému odvolaniu žiadne dôkazy o svojich tvrdeniach - nepriaznivom zdravotnom stave a nepriaznivej finančnej situácii, nemožnosti zaplatiť dlh v stanovenej lehote, majetkových pomeroch a pod., nepredložil.

21. Ustanovenie § 232 ods. 3 CSP stanovuje lehotu na plnenie rozhodnutím uloženou povinnosti, pričom základná lehota je 3 dni a začína plynúť od právoplatnosti rozsudku. Zákon pripúšťa výnimku z uvedenej 3-dňovej lehoty, keď je daná možnosť súdu v odôvodnených prípadoch určiť dlhšiu lehotu, čo zahŕňa aj možnosť určiť, že peňažné plnenie sa môže vykonať v splátkach.

22. Umožnenie žalovanému zaplatenie peňažného plnenia v splátkach, je vždy zásahom do práva oprávneného na reálne dosiahnutie priznaného plnenia v primeranom čase. Takýto zásah je vyvážený právom povinného na zachovanie dôstojných životných podmienok, pričom finančná situácia žalovaného nie je jediným kritériom pre rozhodnutie súdu o povolení uhrádzať priznané peňažné plnenie v splátkach. Pri stanovení výšky splátok, je preto potrebné prihliadať nielen na majetkové pomery žalovaného, ale aj na výšku priznaného plnenia a na ochranu práv a záujmov žalobcu, teda, či zdržaním plnenia súdom priznaného nároku nebudú nad primeranú mieru alebo bezdôvodne dotknuté jeho záujmy.

23. Rozhodnutie súdu o povolení zaplatenia priznaného plnenia v splátkach, musí byť vždy podložené zistením všetkých potrebných skutočností, ktoré by presvedčivo zdôvodnili záver súdu, že vzhľadom na povahu veci, na priznaný nárok a osobné pomery strán sporu, je vhodné určiť, že peňažné plnenie možno uskutočniť v splátkach.

24. V danej veci žalovaný okrem svojho návrhu na povolenie zaplatenia priznaného finančného plnenia v splátkach, súdu nepredložil ani neoznačil žiadne dôkazy preukazujúce jeho výnimočne nepriaznivú finančnú situáciu, ktorá mu neumožňuje jeho dlh voči žalobcovi uhradiť v lehote 3 dní. Obmedzil sa na svoje tvrdenie o nepriaznivom zdravotnom stave a dlhodobej práceneschopnosti, nepreukázal tak dôvodnosť svojho odvolacieho návrhu. Navyiac, odvolací súd nemohol prehliadnuť, že k uzavretiu spotrebiteľskej zmluvy došlo v roku 2014 a až do rozhodnutia odvolacieho súdu nebolo preukázané, že by od februára 2016 žalovaný preukázal vôľu alebo ochotu plniť si svoj záväzok aspoň sčasti. Neučinil tak ani od podania žaloby a ani od rozhodnutia súdu prvej inštancie, keď nebolo odvolaciemu súdu osvedčené, že v prospech žalobcu vykonal nejaké peňažné plnenie. Nečinný zostal i po doručení odvolania žalobcu.

25. Vzhľadom na uvedené, odvolací súd dospel k záveru, že v danej veci neboli preukázané žiadne skutočnosti, ktoré by bolo možné považovať za dôvody pre určenie dlhšej lehoty na zaplatenie súdom priznaného peňažného plnenia (§ 232 ods. 3 druhá veta CSP).

26. Z tohto dôvodu rozsudok súdu prvej inštancie v časti výroku I. - splatnosti peňažného plnenia potvrdil ako vecne správny.

27. O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 2, § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobca, ktorý bol v konaní úspešný, má proti žalovanému nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. O výške náhrady trov prvoinštančného odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník (§ 2612 ods. 2 CSP).

28. Rozhodnutie bolo senátom Krajského súdu v Trenčíne prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).